

СЕКЦІЯ II

Проектне фінансування та управління інноваційним розвитком підприємства

Ананевич Н. П., студентка
Науковий керівник: Баришевська І. В.,
к.е.н., доцент, Миколаївський національний
аграрний університет, м. Миколаїв, Україна

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Одним з важливих питань сучасності виступає розвиток інновацій в Україні, дослідження його особливостей, переваг, проблем і роль у майбутньому.

Під поняттям «інноваційний розвиток» розуміють вдосконалення об'єкта або цілої системи за допомогою інновацій. Загалом, інноваційний розвиток являє собою зміни, які спрямовані на оновлення та якісний ріст ефективності процесів або продукції, що супроводжується переходом на новий рівень системної організації [1].

Головна мета інноваційного типу розвитку полягає в отриманні максимального економічного ефекту від кожної одиниці впровадженого і перетвореного на товар винаходу та ідеї. Можна стверджувати, що в даний час в Україні державної інноваційної політики не існує. Разом з тим інтелект і знання є одним з головних резервів країни, причому єдиним відновлюваним ресурсом. Для його застосування у країні є головне - це освічені кадри та наука, але, на жаль, вони практично не використовуються, тому що немає внутрішнього попиту на інтелект і нове знання, немає інфраструктури, яка цей попит забезпечить [2].

Основними правовими документами, що регулюють інноваційну діяльність є Конституція України, Господарський кодекс, Закон України "Про інноваційну діяльність", Закон України "Про пріоритетні напрями розвитку інноваційної діяльності в Україні", Закон України "Про інвестиційну діяльність", Закон України "Про наукову і науково-технічну діяльність", Закон України "Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків" та інші нормативно-правові акти.

Крім наведених, можна назвати ще чимало законодавчих актів, які формують правову основу сприяння інноваційній діяльності в державі, тобто створено законодавчу базу для здійснення і розвитку науково-технічної та інноваційної діяльності. Існуюча нормативно-правова база державного управління має досить виразні ознаки постійного вдосконалення, але результативність її

впливу на розвиток інноваційних процесів ще недостатня. Зміни, які сталися в науковій системі України за останні роки, в основному відповідали умовам жорсткої державної консервативної політики, за якою інноваційна сфера не стала пріоритетною в системі державної підтримки. Наслідком реалізації такої політики є відставання України від держав, які здійснюють прогресивну або наступальну науково-технічну та інноваційну політику [3].

Чинна законодавча база інноваційного розвитку не відповідає сучасним вимогам і практично не впливає на темпи розвитку, правове регулювання інноваційної діяльності в Україні носить громіздкий, суперечливий і взаємодоповнюючий характер у різних нормативно-правових актах, тому вимагає уніфікації та гармонізації з нормами європейського законодавства. У ній залишається низка невирішених питань: стимулювання інноваційної діяльності та витрат на наукові дослідження і розробки, формування інноваційних венчурних фондів, реалізації політики інноваційних пріоритетів держави, використання для цього можливостей і переваг програмно цільового підходу [4].

За останні роки не було реалізовано заходів у рамках інноваційної політики щодо поліпшення бізнес-середовища, стимулювання компаній до інновацій, розвитку різних інструментів підтримки технологічної модернізації, однак за наявності окремих поліпшень зберігається фрагментарність і нестійкість загального прогресу в даній сфері. До ключових проблем у формуванні й реалізації державної інноваційної політики в Україні належать такі:

- недостатня якість бізнес-середовища, збереження нерозвиненості умов для справедливої конкуренції на ринках, а також за одержання державної підтримки;

- збереження значних бар'єрів для поширення в економіці нових технологій, обумовлених відсутністю державної технологічної політики й неефективним галузевим регулюванням, включаючи процедури сертифікації, митне і податкове адміністрування;

- недостатність зусиль регіональної й місцевої влади щодо поліпшення умов для інноваційної діяльності;

- взаємодія бізнесу й держави у формуванні й реалізації інноваційної політики поки що не має регулярного характеру, не забезпечує збалансованого вираження інтересів різних інноваційно-активних підприємств, особливо в нових секторах, що формуються;

- недостатня ефективність інструментів державної підтримки інновацій: обмежена гнучкість, нерозвиненість механізмів розподілу ризиків між державою й бізнесом, слабка орієнтованість на стимулювання зв'язків між різними учасниками інноваційних процесів на формування й розвиток науково-виробничих та технологічних партнерств [5, с. 24].

Перехід до дієвої державної політики інноваційного розвитку України є одним із першочергових завдань державного управління [2].

Інноваційний розвиток на пряму залежить від досконалості правового регулювання інноваційної діяльності, яке наразі не має жодних тенденцій до подальшого використання.

Список використаних джерел:

1. Інноваційний розвиток у сучасному світі: основні підходи до вивчення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.confcontact.com/2017-ekonomika-i-menedzhment/10_gorbach.htm
2. Інноваційний розвиток економіки України: проблеми та перспективи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2166>
3. Стан нормативно-правового забезпечення інноваційної діяльності в машинобудуванні України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://personal.in.ua/article.php?ida=299>
4. Проблеми нормативно-правового регулювання інноваційної діяльності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://magazine.faaf.org.ua/problemi-normativno-pravovogo-regulyuvannya-innovaciynoi-diyalnosti.html>
5. Федулова Л. Концептуальні модель інноваційної стратегії України / Л. Федулова // Економіка і прогнозування. – 2012. – № 1. – С. 87-100.

Баган Н.В., аспірант
Потяженко О.М., студентка
Полтавська державна аграрна академія
м. Полтава, Україна

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

Інноваційний характер виробництва є одним з найвагоміших факторів, що визначають успішність діяльності підприємства в ринковому середовищі, його фінансову стабільність та конкурентоспроможність.

Як свідчить практика, стратегічний успіх підприємства залежить від реалізації стратегій його інноваційного розвитку. Впровадження будь-якої стратегії вимагає певних змін на підприємстві, а запровадження змін стикається з опором і численними проблемами та перешкодами. Мистецтво стратегів полягає не тільки у формулюванні гарної стратегії, але і в успішному управлінні процесом стратегічних змін і розвитком підприємства [1].

Важливою характеристикою сьогодення є не тільки активний розвиток НТП у технічній сфері, але й поява вагомих інновацій в економічній сфері. Стратегічне управління досить часто називають «ринковим стратегічним управлінням». Цим підкреслюється ринкова, зовнішня, орієнтація підприємства. Відповідно, стратегічний аналіз також повинен зосереджуватися, насамперед, на вивченні ринку, і лише потім – на дослідженні внутрішніх ресурсів і можливостей.

Довгострокова інноваційна діяльність будь-якого підприємства залежить від стратегічного управління інноваційним розвитком. Стратегічне управління інноваційним розвитком підприємства – це процес розроблення та реалізації концепції, яка є основою для прийняття ключових управлінських рішень щодо бажаного рівня інноваційного розвитку, допустимих ризиків та приведення у відповідність наявних можливостей шляхом розробки й реалізації системи стратегій за напрямками інноваційного розвитку компанії [2].